

HỒI 81

NỖI LÒNG MỘ DUNG ĐẠI

ôn Thế Ma Vương liền quăng mình tới chặn ngay trước mặt Mộ Dung Đại, nói:

- Hãy nói chuyện với lão phu đã, việc trong nhà thầy kệ nó.

- Không được! Mộ Dung Đại quát.

- Mi cứu nó không nổi đâu!

Mộ Dung Đại rít lên căm hờn:

- Nếu Lãnh Diện Nhân có mệnh hệ nào, thì Thiên Tề Giáo Chủ phải rửa bằng máu! Hãy tránh ra!

Câu nói này hàm chứa một ý tưởng giết người ghê gớm, giọng nàng lại đanh đá khiến người nghe không khỏi giật mình, run sợ.

Mộ Dung Đại đoán chắc đã có người lọt được vào nhà rồi, mà Thượng Chí đang ở trong thời kỳ bất động, người chàng không còn chút kháng cự. Nhưng thế thì nguy hiểm vô cùng, nếu chàng rủi...

Nàng không dám nghĩ tiếp, liền nhún chân định nhảy băng qua đầu Côn Thế Ma Vương.

Nhưng song chưởng của lão ma đầu đã vung lên, một luồng kinh lực nặng như núi, chụp trên người nàng, Mộ Dung Đại bị chưởng lực đánh rơi về chỗ cũ.

Lão ma đầu lại quát lớn:

- Thiên Tề Giáo không chịu bỏ qua nó đâu, với sức mi tuyệt đối chẳng cản nổi bọn họ. Bây giờ...

Mộ Dung Đại tức muốn vỡ lồng ngực, nàng không thềm nói nửa lời, song chưởng vung lên, đánh xéo vào người lão ma với toàn lực của nàng. Khí thế của chưởng lực vô cùng dũng mãnh, Côn Thế Ma Vương không ngờ cô gái này lại được một công lực quá thâm hậu như thế, nên bị đẩy lui ra sau ba bước...

Không để mất cơ hội, Mộ Dung Đại phóng mình bay qua đầu Côn Thế Ma Vương, tiến về phía chiếc cửa sổ, nàng đứng khựng lại sững sờ nhìn vào nhà.

Thượng Chí vẫn còn ngồi bất động trên giường tre, từ đỉnh đầu một làn khói trắng bốc thẳng lên, điều này chứng tỏ chàng đang vận hành công lực đến mức trọng yếu nhất rồi.

Mộ Dung Đại vừa mừng vừa lo, chợt mắt nàng bắt gặp một xác chết nằm án ngay trước cửa. Xác ấy chính là một trong tám tên bộ hạ của Côn Thế Ma Vương!

Nàng thắc mắc vô cùng, Thượng Chí nhất định không thể ra tay được! Vậy ai là người giết lão này?

Trong lúc ấy, ba lão cao thủ Thiên Tê phóng nhanh vào cửa.

Mộ Dung Đại quát mắt đầy sát khí, tung tay ném một nắm Đoạn Hồn Trâm.

Đoạn Hồn Trâm rất nhỏ, được tẩm một thứ thuốc kỳ độc. Độc tính có uy lực làm với máu, hơn nữa lại là loại ám khí vô thanh. Đó là độc môn của sư phụ Mộ Dung Đại, đã làm tán mật giới giang hồ mấy chục năm về trước.

Ba lão già vừa phóng đến cửa chưa kịp kêu lên vì ngạc nhiên về xác chết đồng bọn thì đã bị độc trâm bắn phải rồi.

Thét lên hãi hùng, ba lão cao thủ Thiên Tê chuệch choạng, ngã gục xuống thêm cửa. Cái chết đến với họ quá nhanh chóng!

Côn Thế Ma Vương khi ấy đã nhảy đến sát mình Mộ Dung Đại, thét lớn:

- Tránh ra!

Tiếng thét chưa dứt, thân hình Mộ Dung Đại đã bị tung ra ngoài một trượng rồi.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão ma đầu lẹ như chớp phóng đến ngưỡng cửa, vận toàn lực vào hữu chưởng, phát mạnh về phía Thượng Chí.

Chàng vẫn bình thản, nào hay cái chết cận kề bên mình. Trong lúc chưởng phong của lão ma đầu áp tới, lão đỉnh ninh sẽ kết liễu được mạng Thượng Chí, thì kinh lực của lão đã bị một luồng quái phong vô danh quán tít chặn lại.

Bùng! Tiếng chưởng phong chạm nhau chí chát, làm căn nhà vách đất rung chuyển cơ hồ như muốn ngã ập xuống, mấy lớp tranh bị dư lực thổi tung tóe tả. Côn Thế Ma Vương bị chấn động lùi lại một bước đưa mắt hau háu nhìn về phía Thượng Chí với bao ý nghĩ kinh dị.

Mộ Dung Đại chận vừa chạm đất, liền nghiêng răng phóng tới án trước mặt Côn Thế Ma Vương, để bảo vệ Thượng Chí.

Lão ma đầu day nghiêng:

- Tránh ra!

Mộ Dung Đại trừng mắt quát lớn:

- Không được!

- Lão phu không có ý hại mi, tốt nhất hãy lui ra! Kẻo lão phu đổi ý thì hối hận không kịp đấy.

- Cám ơn!

Côn Thế Ma Vương hực một tiếng lạnh lùng vung song chưởng đánh xéo vào vách đất.

Với công lực của lão ma đầu thì việc phá hủy căn nhà lá này nào phải khó gì, và nếu hủy được nhà nhất định tánh mạng Thượng Chí e khó bảo toàn. Vì thế Mộ Dung Đại đầu chịu đứng yên, nằng vung tay, ném một nắm Đoạt Hồn Trâm buộc Côn Thế Ma Vương phải thu chưởng lại.

Lão ma đầu tức giận ói máu, mắt tóe lửa nhìn Mộ Dung Đại, lão vừa lách mình để tránh Đoạt Hồn Trâm liền vung song chưởng chụp xuống đầu Mộ Dung Đại, khí thế mãnh liệt vô cùng.

Mộ Dung Đại bị áp lực chưởng phong của lão ma đầu ép phải lùi chéo năm thước mới đứng vững.

Côn Thế Ma Vương chỉ mong có thế, lão vội thu chưởng lại, bữa nhanh vào vách đất.

Mộ Dung Đại điếng người, quát lớn:

- Mi phải chết!

Song chưởng quật mạnh tới đồng thời nằng nhún chân chặn trước mặt Côn Thế Ma Vương. Công chiêu này Mộ Dung Đại đã dùng tất cả công lực của mình, nên tư thế rất lợi hại nhưng cũng rất liều lĩnh.

Côn Thế Ma Vương không dám xem thường, liền quay mình đưa hữu chưởng lên đỡ.

Bùng một tiếng chát chúa, cả hai đều lùi một bước lớn, nhìn nhau không chớp.

Côn Thế Ma Vương hậm hực, quát lớn:

- Tiểu nữ! Mi là truyền nhân của Đoạt Hồn Tiên Cô nên lão phu không muốn tranh hơn thua với mi! Hãy rút đi mau lên!

Mộ Dung Đại thét lạnh lãnh:

- Côn Thế Ma Vương! Mi khỏi phải nói nhiều vô ích, ta cấm mi hại đến chàng ta đấy.

- Hừ! Việc gì đã muốn, lão phu phải làm cho kỳ được, hơn nữa đây là nhiệm vụ, không thể không làm được! Mi chớ đòi hỏi quá đáng.

- Nếu thế trừ khi ta chết đi, mi mới toại nguyện được!

- Đã vậy, lão phu phải cho toàn sứ mệnh!

Dứt lời lão liền phóng nhanh tới, vung song chưởng bủa liên ba chiêu phân thành mười tám chưởng thế. Bóng chưởng quyện vào nhau, dồn dập chụp tới như sóng vỗ bờ.

Mộ Dung Đại vận toàn lực phát thế chống lại, nhưng chỉ đỡ được vài chưởng đầu thì lúng túng, nàng dần dần lùi lại đến hơn cả trượng.

Côn Thế Ma Vương mỉm cười nham hiểm, liền xoay người lại, giật mạnh một chưởng vào vách đất.

Mộ Dung Đại không còn làm gì kịp, nàng quát lớn:

- Ta liều mạng với mi!

Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã tung ra, Đoạt Hồn Trâm biến thành một màu vàng dày đặc, bao trùm cả một vùng rộng trên năm trượng.

Côn Thế Ma Vương tức giận vô cùng, nhưng không dám xem thường, đôi tay lão phát liên hồi, vệt màn ám khí sang, rồi phóng mình bay tới như con đại bàng triển cánh, thân pháp lão còn chơi với trên không trung đã vung tả chưởng bủa xuống, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Mộ Dung Đại kinh hoàng trước tài nghệ của đối phương, liền lùi lại năm bước vận toàn lực vung song chưởng chống đỡ.

Cùng lúc ấy Côn Thế Ma Vương liền quật hữu chưởng xuống nhanh như chớp giật.

Một tiếng ực vang lên đau đớn, thân hình Mộ Dung Đại lảo đảo suýt ngã, nàng hả miệng phun một búng máu, làm ướt cả vạt áo trước ngực.

Khi ấy Côn Thế Ma Vương vừa chấm đất, liền vung tay đánh mạnh thêm một chưởng nữa...

Bùng! Thân hình Mộ Dung Đại như chiếc phao trước gió lắc lư muốn ngã, lảo đảo lùi lại mấy bước, máu phun ra xối xả. Trong đôi mắt nàng lóe lên những tia sáng nguyện độc, sát cơ, khiến một đời chém giết như Côn Thế Ma Vương mà cũng phải rùng mình.

Lão ma đầu cười hì hì, xuống giọng:

- Thôi nhé! Tiểu tử sao lại liều mạng thế?

Mộ Dung Đại cắn chặt răng, nói:

- Ta đã yêu chàng. Mi biết không? Yêu!

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương dường như bị một động lực vô hình thúc đẩy, lão trở nên hiền hòa, gương mặt trầm xuống có vẻ tư lự lão lắm nhảm:

- Yêu! Phải! Yêu...

Mộ Dung Đại không tránh khỏi ngạc nhiên trước điệu bộ thần thờ của lão ma đầu. Nàng sững sờ nhìn lão với bao ý nghĩ quay cuồng.

- Không lý con người ngót trăm tuổi này mà cũng còn yêu sao? Dĩ vãng của lão với sư phụ Đoạt Hồn Tiên Cô ta, có nhiều điểm đáng ngờ lắm! Hay ân sư và lão ma này đã trải qua một mối tình dang dở, trái ngang chăng?

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương giậm chân thành thịch, nói:

- Được! Vì mi ta tha nó toàn mạng phen này, nhưng lần sau thì không có đặc ân thế nữa nhé!

Mộ Dung Đại mừng rỡ ra mặt, nàng nghĩ thầm:

- Nếu không bị thương trầm trọng, thì sợ rằng Côn Thế Ma Vương chẳng phải là đối thủ của chàng.

Lòng lo sợ của nàng vì thế giảm dần, quên cả đau đớn vì thương thế trong người. Mộ Dung Đại vội hỏi:

- Có thực thế không?

- Mi coi lão phu là hạng người nào mà hỏi thế?

- Được, nếu vậy xin tiên bối gọi gấp bọn cao thủ Thiên Tề trở lại đi!

- Khởi cần!

- Hã! Tại sao thế?

- Trong nhà này hiện có một cao thủ trấn giữ, công lực rất cao thì còn sợ gì bọn oắt con kia nữa!...

Mộ Dung Đại đã thâm công nhận, nhưng lòng tự nghĩ:

- Cao thủ ẩn trong nhà này là ai nhỉ? Nếu không có hấn ra tay bảo vệ thì tính mạng Thượng Chí chắc phải kết liễu dưới chưởng lực của lão ma này khi nãy rồi. May thật!

Mộ Dung Đại đưa tay chùi lệ vết máu trên miệng, rồi nói:

- Tiểu nữ xin hỏi tiền bối một câu. Tại sao người lại bảo vì văn bối mà tha mạng sống cho y?

Gương mặt danh ác của lão ma đầu đột nhiên trầm xuống, lão cất giọng buồn buồn:

- Khi nàng sống ta đã mang lỗi, nay nàng chết đi ta không thể làm buồn lòng nàng nữa!

Mộ Dung Đại trở mặt, hỏi:

- Nàng? nàng là ai thế?

- Là sư phụ mi, là Đoạt Hồn Tiên Cô!

- Lão tiền bối và tiên sư là...

- Người đã chết rồi! Tất cả đã theo thời gian cuốn mất, còn nhắc lại vô ích!

Rồi lão nhìn Mộ Dung Đại dịu giọng:

- Tuy nhiên mỗi khi nhớ lại ta tưởng như việc ấy mới xảy ra trước mắt. Và thời gian chỉ có thể làm cho vằn trán nhăn nheo, nhưng khối óc bên trong vẫn linh mẫn như ngày nào. Như thế không thể bảo thời gian đã lùi cuốn tất cả được!

Lộ vẻ đau khổ, Côn Thế Ma Vương cau mày nói:

- Mi chất định buộc lão phu phải ôn lại nỗi thống khổ của dĩ vãng xa xưa ấy sao?

- Không, nếu lão tiền bối chẳng muốn thì thôi, văn bối nào dám ép.

Một lão đại ma đầu giết người vang tiếng trong giang hồ, suốt mấy chục năm, giờ đây đã mất hẳn và biến thành một con người đầy tình cảm. Lão cất giọng trầm buồn:

- Sáu mươi năm! Thời gian qua chóng thực!

Ngày ấy, ta vì muốn chiếm trọn lòng yêu của sư phụ mi, tức là Đoạt Hồn Tiên Cô, nên đã lên Nhật Quang Phong thuộc dãy Thái Sơn để đại náo hội quần hùng. Trong hai chiêu ta đã đánh gục tên “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” rồi ta tiện tay làm cỏ trên trăm người.

Cuối cùng sư phụ mi đã chịu ứng thuận lấy ta. Nhưng sau này... sau này...

Giọng lão nghẹn ngào không còn phát thành tiếng nữa.

Mộ Dung Đại kinh dị, hỏi gấp:

- Sau này sao?

- Ta lại mất nàng!

- Ô! Tại sao lạ thế?

Côn Thế Ma Vương thở dài nảo nuốt nói tiếp:

- Sau đó ta lại yêu đấm đuổi một cô gái khác ả làm cho ta mê muội cả tâm thần, không còn nghĩ gì khác nữa. Qua một thời gian ta khám phá ra được mục đích của ả chỉ muốn cướp lấy võ công của ta thôi. Tức quá, ta liền xuống tay giết ả không chút thương tình. Nhưng đã muộn! Sư phụ mi từ đấy quyết trốn mặt ta...

Mộ Dung Đại xen vào trách móc:

- Tiền bối thật quá bạc bẽo với tiên sư!

- Phải! Nhưng ta đã hối hận nhiều, thế là từ ấy ta không còn xuất hiện giang hồ nữa, ta hy vọng một ngày nào đó sư phụ mi thấu được lòng hối hận của ta mà quay về.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, một năm, hai năm, rồi đến mười năm, và cho mãi đến bây giờ, tóc ta đã bạc, da đã chùng! Nàng đã chết rồi!... Ta chờ mong từ miệng nàng thốt lên một câu, tha thứ nhưng chẳng được nào! Ta biết trên đời này nàng chỉ yêu mỗi mình ta thôi. Nàng sẽ ẩn cư sống với chuỗi ngày cô lẽ.

Ta đã hối hận nhiều, nhưng nàng cương quyết từ bỏ ta, không chịu trở về. Giờ đây nàng đã chết...

Hai giọt lệ long lanh ứa đọng vành mi, rồi ngập ngừng lăn dài xuống gò má nhăn nheo của lão ma đầu.

Mộ Dung Đại xúc động vô cùng, nàng không ngờ lão mà đầu lại có một dĩ vãng quá đau lòng như thế!

Nàng nghiêng mình cung kính, nói:

- Lòng lão tiền bối son sắt như vậy chắc dưới tuyền đài tiên sư cũng đã an ủi phần nào rồi.

Lão cất giọng hiền hòa:

- Con tên gì?

- Thưa là Mộ Dung Đại!

- Ủ! Mộ Dung Đại con! Sư phụ con hiện chôn ở đâu?

- Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp!

- Quát Thương Sơn Bạch Vân Hiệp à?

- Thưa đúng thế!

Mặt trầm xuống lộ vẻ tư lự. Lát sau lão cất giọng:

- Con không phản đối về việc sau này ta sẽ cùng sư phụ con chung một nắm mộ chứ?

Mộ Dung Đại có vẻ xúc động gật đầu.

- Nếu thế lão phu phải đi thôi!

Mộ Dung Đại vội nói:

- Xin đừng bước! Vãn bối có điều muốn hỏi.

- Còn gì nữa phải hỏi?

- Vãn bối muốn biết nguyên nhân lão tiên bối xuất hiện giang hồ!

Côn Thế Ma Vương đáp giọng kích động:

- Vì tiểu đồ bị nhốt trong Quỷ Bảo...

- Lệnh đồ có phải là...

- Âm Dương Song Sát!

-Ồ!

- Hai đứa nó là cặp vợ chồng, mười tám năm trước Dương Sát Cao Sĩ Kỳ mất tích một cách bất ngờ. Gần đây vợ nó là Âm Sát Mạc Tú Anh được tin chồng nó bị Quỷ Bảo Chủ Nhân bắt giữ, nên cầu lão phu xuống cứu.

Mặt thoáng biến sắc, Mộ Dung Đại hỏi gấp:

- Bị nhốt trong Quỷ Bảo thực sao?

- Phải! Lão phu liền dắt nó xông vào Bảo...

-Ồ! Theo lời truyền thì võ công của Quỷ Bảo Chủ Nhân là thiên hạ vô địch, không biết thực không?

- Sự tổ chức trong Bảo quả thật ghê gớm vô cùng, lão phu suýt sập bẫy, còn tiểu đồ Mạc Tú Anh thì bị bắt giữ trong Quỷ Bảo, tình trạng của lão phu chẳng khác nào ghe lật trong ống cống...

- Bây giờ lão tiên bối tính sao?

- San bằng Quỷ Bảo.

-Ồ!... Còn lão tiên bối tại sao lại nhận chức hộ pháp của Thiên Tề Giáo.

- Ta cần nhờ vào thế lực của người khác.

- Người ấy là ai thế?
- Con khỏi phải hỏi nhiều.

Mộ Dung Đại cười, nói:

- Vãn bối chỉ muốn thỏa lòng hiếu kỳ!
- Lưỡng lự một lát, lão liền đáp:
- Hoàng Vũ Nhất Quái!

Mộ Dung Đại giật nảy người! Hoàng Vũ Nhất Quái và Côn Thế Ma Vương là hai nhân vật đã từng chọc trời khuấy nước mấy chục năm về trước, suýt tí nữa cơ cấu của võ lâm đã sụp vì tay họ. Nàng bất đồ hỏi:

- Hoàng Vũ Nhất Quái còn sống à?
- Phải, Hoàng Vũ Nhất Quái, năm xưa có nói sẽ là bá chủ thiên hạ, nhưng sau bị Quỷ Bảo Chủ Nhân Âu Dương Minh đánh trọng thương, phải tàn phế suốt đời, chí nguyện đó đành đặt vào tay truyền nhân của lão ta là Dư Bình Nam.

- Dư Bình Nam, Thiên Tề Giáo Chủ!
- Không sai tý nào!
- Nói vậy giữa Thiên Tề Giáo và Quỷ Bảo có mối thù không đội chung trời?
- Phải!
- Lão tiền bối cũng vì thế mà hạ mình làm hộ pháp của giáo hội ấy à!

Côn Thế Ma Vương buồn rầu nói:

- Có thể như vậy, vì chí nguyện của họ đi cùng đường với lão phu là đập Quỷ Bảo thành bình địa!...

Đột nhiên khi ấy, một giọng nói lạnh như băng tuyết:

- Dựa hơi kẻ khác để đoạt lợi! Côn Thế Ma Vương đã vắng bóng một thời, cũng nhờ thế thôi sao?

Côn Thế Ma Vương giật mình đánh thót một cái! Bị người ta đến sát mình mà chẳng hay biết gì cả... Với công lực ấy thực đáng ngại cho lão vô cùng.

Mộ Dung Đại vừa ngạc nhiên vừa vui sướng ra mặt, nàng reo lên:

- Đệ đệ!

Phải, người vừa phát ra câu nói băng giá kia chính là Hoàng Thượng Chí.

Côn Thế Ma Vương sững sờ như pho tượng đá. Một lát sau lão mới cất tiếng cười quái dị, nói:

- Tiểu tử! Lão phu đáng lẽ ra sẽ tha mi...

Mộ Dung Đại cướp lời:

- Lão tiền bối! Lời hứa của người như đinh đóng vào cột kia mà! Thôi bây giờ tiền bối có thể dời gót được rồi!

Thượng Chí cười nhạt, nói:

- Côn Thế Ma Vương! Tại hạ vì còn mang ơn của người lần trước đã ra tay giúp, nên hôm nay quyết không xuống tay với người đâu! Thôi hãy đi đi!

Lão ma đầu giận run, trợn mắt, nói:

- Tiểu tử chớ quá ngông cuồng! Lần trước hành động của lão phu, chỉ có ý đáp lại công ơn của mi đối với môn đồ Mạc Tú Anh mà thôi! Việc đó kể như huê, khỏi cần nhắc lại.

Mộ Dung Đại lo sợ hai người choảng nhau, liền phóng tới án trước mặt Thượng Chí, rồi nói:

- Xin mời lão tiền bối dời gót!

Côn Thế Ma Vương xạ mắt nhìn Thượng Chí một lần nữa, rồi âm thầm quay lại chu miệng huýt lên một cái.

Thượng Chí cười lạnh lùng, nói:

- Có phải các hạ đang gọi bọn đồng đạo đấy chẳng?

Côn Thế Ma Vương quay lại, nói:

- Ủ!... Mi hỏi làm gì?

- Khỏi cần tốn sức, chúng nó bây giờ hết biết bắm, dạ rồi! Tại hạ đã mạn phép người đưa chúng đi chu du tiên cảnh đấy!

Lão ma đầu nghiêng răngtrèo treo, nói:

- Mi đã hạ thủ chúng nó rồi sao?

- Phải! Tại hạ đã đưa họ đi châu Diêm Vương rồi!

- Được! Tiểu tử, lần sau gặp ta, mi nhớ giữ lấy bản thân đấy nhé!

Thượng Chí cười, nói:

- Cám ơn lời vàng ngọc của người! Tại hạ sẽ y lời, để có đủ điều kiện nhật xác lão tiên bối.

Lão ma đầu tức giận học máu, nhưng đành nuốt hận, giậm chân phóng mình lướt trong đêm tối. Chẳng mấy chốc thân hình vạm vỡ của lão ma đầu đã lẩn khuất trong màn đêm dày kịt.

Lúc bấy giờ Thượng Chí mới quay sang Mộ Dung Đại, nói:

- Tỷ tỷ! Ôn đức của chị Thượng Chí này khó quên được!

Mộ Dung Đại cười âu yếm:

- Hiền đệ chớ nói thế! Thấy em bình yên chị đủ sung sướng lắm rồi!

Thượng Chí cảm động vô cùng, chàng ân cần hỏi:

- Chị bị thương nặng hay nhẹ?

-Ồ! Không hề gì, thương thế nhẹ thôi! À! Còn người kia...

- Hả! Chị nói sao?

- Người đã ở trong nhà với em đâu rồi?

- Ừa! Người nào! Ai vậy?

Mộ Dung Đại trở mắt nhìn Thượng Chí, nói:

- Chị nào biết được, nếu không có người ấy bảo vệ cho em, chắc chị phải ôm hận về sự an nguy của em rồi.

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng, chẳng biết kẻ nào đã âm thầm bảo vệ chàng, chàng nhớ lại khi vừa chữa xong thương thế, mắt mới mở ra đã thấy bốn thân người nằm chồng trước cửa rồi, chàng cứ ngỡ rằng đó là số người đã bị Mộ Dung Đại hạ thủ. Sau đó chàng phóng lệ ra khỏi nhà, vừa lúc phát giác được mấy bóng đen ẩn trong lùm cây, tức giận tràn hông, chàng liền dùng đến thủ pháp tuyệt cao hạ sát cả bốn người mà không gây một tiếng động nhỏ nào cả. Xong xuôi, chàng mới đến đây.

Giờ lại bị Mộ Dung Đại hỏi một câu khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ. Chưa biết được con người bí mật kia là ai, và đã hành động với dụng ý nào khác chăng?

Gương mặt chàng trầm lặng, tư lự. Một lát sau chàng mới nói:

- Tỷ tỷ. Hẳn có thể là người đã ném giấy khi trước chăng?

- Có thể lắm!

- Sao nàng lại ra đi âm thầm như thế?

- Việc ấy ngoài sự tưởng tượng của chị.

Thượng Chí cắn môi im lặng, rồi lắc đầu than:

- Hoàng Thượng Chí này đã thiếu nợ nhiều người quá! Biết làm sao mà đền đáp cho chu toàn đây!

Mộ Dung Đại tha thiết:

- Đệ đệ! Chị mong câu nói của em không bao gồm lẫn chị vào trong ấy. Chị chẳng thích như họ đâu!

Thượng Chí ngớ ngẩn hỏi:

- Tại sao vậy?

Mộ Dung Đại nóng bừng cả người! Nàng ấp úng:

- Không... không tại sao cả...

- o O o -